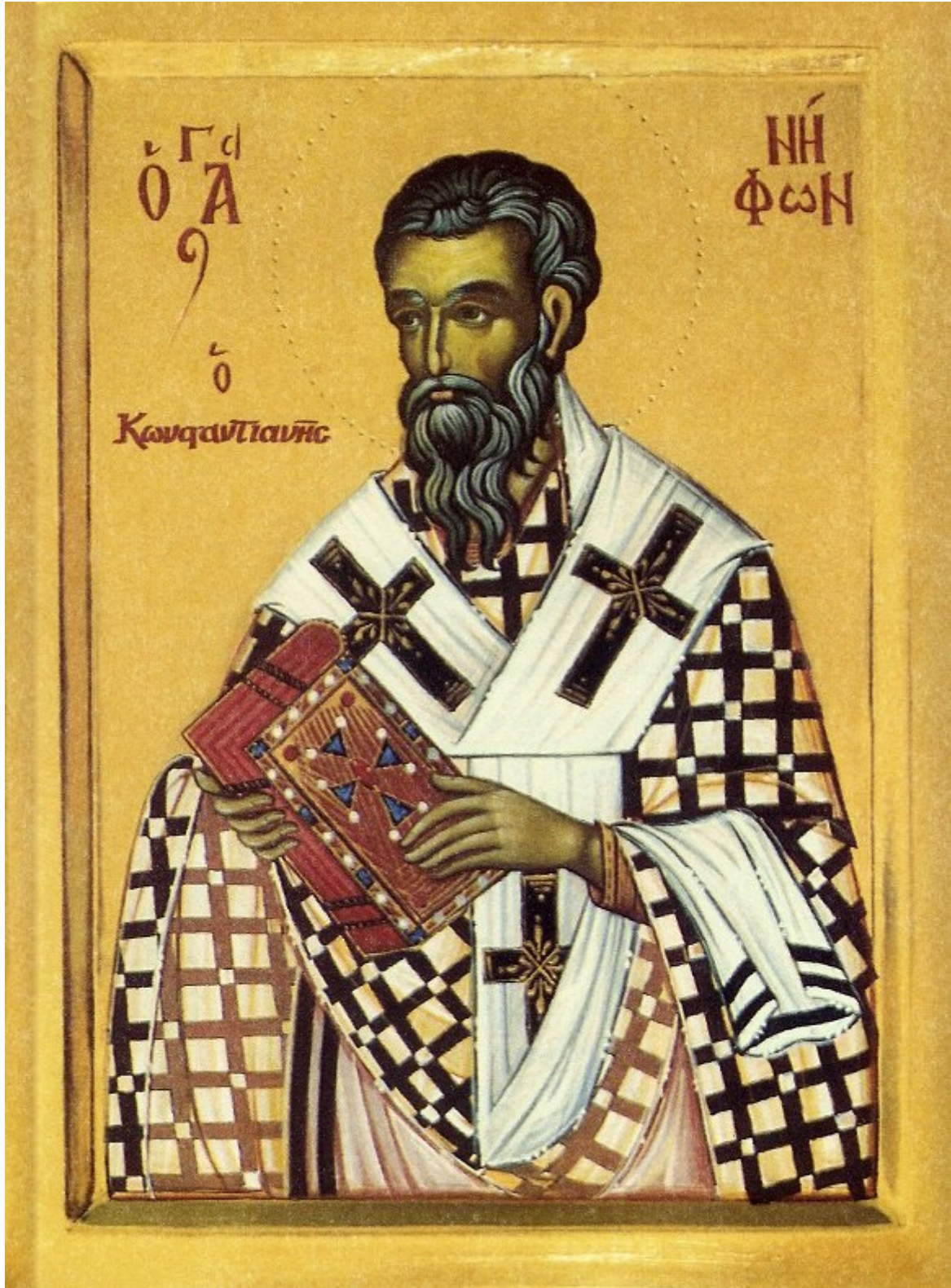
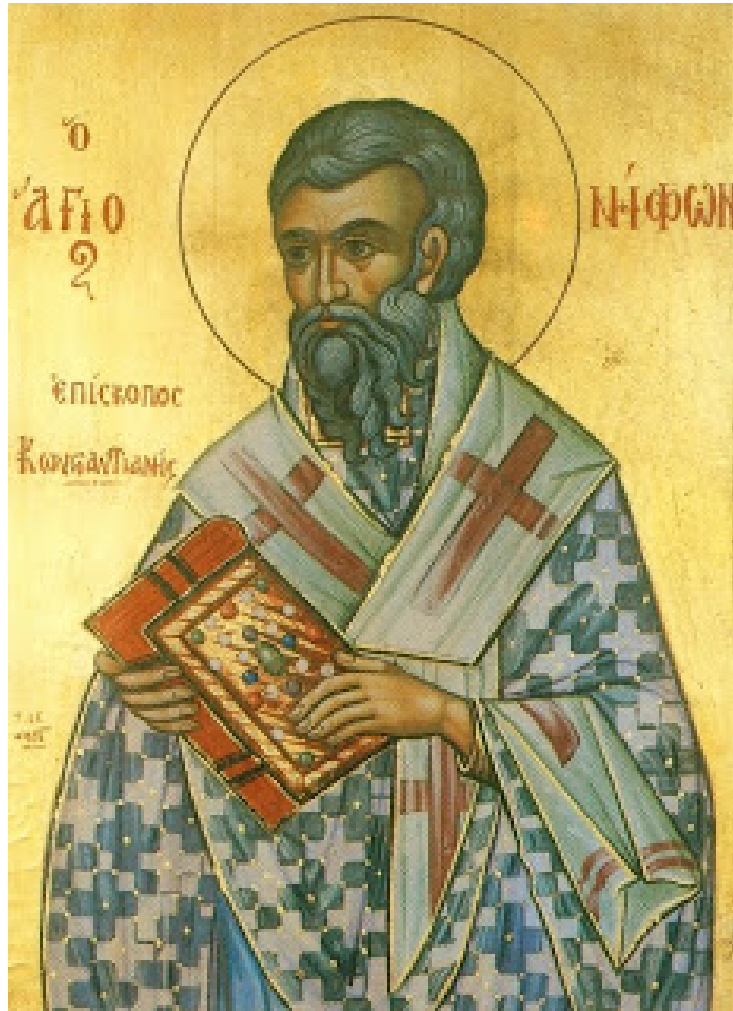

12 Νοεμβρίου 2019

Άγιος Νήφων Επίσκοπος Κωνσταντιανής: Ο μεγάλος πειρασμός (μέρος 2ο)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ήταν να θαυμάζει κανείς την υπομονή

και την καρτερία, που έδειχνε ο δίκαιος! Μα κι απ' τα χείλη του δεν έλειπε η δοξολογία του Θεού.

Εκείνος όμως ο κακούργος δεν ξεκολούσε από κοντά του, λέγοντας και ξαναλέγοντας αδιάκοπα:

-Τι δηλαδή; Νομίζεις πως υπάρχει Θεός; Και που τον είδες το Θεό, που λες; Ποιός σου τον έδειξε; Και που μένει;.... Δείξε μου τον, και θα πιστέψω κι εγώ!

Τέσσερα χρόνια, όπως είπα, τον βασάνιζε μ' αυτόν τον τρόπο. Ο,τι κι αν έκανε - έτρωγε, κοιμόταν, πορσευχόταν...-αυτόν το λογισμό του έβαζε, αναγκάζοντάς τον να πιστέψει πως δεν υπάρχει Θεός. Του έπαιρνε το μυαλό του μ' αυτήν την εξοντωτική επανάληψη. Κι ήταν να κλαις, βλέποντάς τον δίκαιο να γκρεμίζεται στη δυσπιστία! ...

Άλλοτε έλεγε: "Υπάρχει Θεός!". Και άλλοτε, κάτω από την επηρέα του διαβόλου: "Όχι....μάλλον Θεός δεν υπάρχει....".

Έφτασε στην απόγνωση. Ένωθε την ψυχή του γυμνή και κούφια. Δεν άφηνε όμως την προσευχή και τη μελέτη του.

Ένα βράδυ πήγε στην εκκλησία και στάθηκε να προσευχηθεί μπροστά στην εικόνα

του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αλλά, ... νάτος πάλι ο διάβολος!

-Θεός δεν υπάρχει! άρχιζε να τον τριβελίζει, όπως πάντα.

Σηκώνει τα μάτια του ο δίκαιος και κοιτάζει πονεμένα τη μορφή του Χριστού. Ένας βαθύς στεναγμός βγήκε από τα βάθη της καρδιάς του. Άπλωσε ικετευτικά τα χέρια του στην εικόνα και φώναξε:

-«Ο Θεός ο Θεός μου, πρόσχες μοι· ινατί εγκατέλιπές με;»¹⁸. Βεβαίωσέ με, Θεέ μου, πως υπάρχεις, γιατί αλλιώς θα σταματήσω όσα κάνω για τ' άγιο όνομά Σου, και θα υπακούσω στις ορμήνεις του διαβόλου!

Σώπασε και περίμενε... Ενώ είχε στυλωμένη τη ματιά του στο ιερό εικόνισμα, το βλέπει ξάφνου ν' αστράφτει! Το πρόσωπο του οσίου λούστηκε στο φως. Μια άρρητη ευωδία τον τύλιξε...

Θαμπωμένος απ' το φως και μεταρσιωμένος απ' την ουράνια μοσχοβολιά, έπεσε καταγής. Έτρεμε ολόκληρος. Σχεδόν μηχανικά άρχισε να ψελλίζει:

-Πιστεύω εις ένα Θεόν,
Πατέρα, παντοκράτορα,
Ποιητήν ουρανού και γης,
ορατών τε πάντων και αοράτων·
και εις ένα Κύριον Ιησούν Χριστόν,
τον Υιόν του Θεού τον μονογενή»*,
τον πλάστη και Δεσπότη μου...
«Και εις το Πνεύμα το άγιον»*,
το ένδοξο και φωτιστικό,
«το λαλήσαν δια των προφητών»*.....
Κυριέ μου Ιησού Χριστέ,
μη οργιστείς μαζί μου, πολυέλεε.
Μη μ' αποδιώξεις, τον βέβηλο,
που ασέβησα στο άγιο Σου όνομα!
Εσύ δα ξέρεις, Κύριε,
πόσο με παίδεψε ο εχθρός,
βυθίζοντάς με ολότελα
στην απιστία την πονηρή.
Γι' αυτό συγχώρεσέ με,
που σε δοκιμασία έβαλα
την ανεξίκακη φιλανθρωπία Σου,
πανάγαθε και μακρόθυμε,
«ο μετανοών επί κακίας ανθρώπων»¹⁹...

Ήταν ακόμα πεσμένος με το πρόσωπο στη γη. Ανασηκώθηκε λίγο και κοίταξε δειλά τη σεβάσμια εικόνα.

Τι ήταν αυτό που αντίκρυσε! Το πρόσωπο του Κυρίου έλαμπε σαν ήλιος! Ο Νήφων μαγνητίστηκε από την απερίγραπτη γλυκύτητα και την υπερκόσμια χάρη Του. Μα το πιο θαυμαστό ήταν τούτο: Σαν άνθρωπος ζωντανός γύριζε τα μάτια Του ο Χριστός εδώ κι εκεί, έπαιζε τα φρύδια και σάλευε τα χείλη!

Θαυμασμός και δέος κυρίεψαν το Νήφωνα μπροστά σ' εκείνο το παράδοξο θέαμα.

-Κύριε, ελέησον! αναφώνησε αυθόρμητα.

Μια ανέκφραστη, εξωκόσμια αγαλλίαση ήρθε ν' αναμεστώσει την ψυχή του.

-Αλήθεια, είπε μ' ενθουσιασμό, μεγάλος είναι ο Θεός των χριστιανών, και μεγάλη η δόξα και η δύναμή Του! Γιατί ποτέ δεν θ' αφήσει να χαθεί το πλάσμα, που προστρέχει στ' άχραντα πόδια Του. Ευλογητός ο Θεός και ευλογημένη η βασιλεία του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, που μ' έσωσε απ' το σκοτάδι και σιδερένια δεσμά του θανάτου!

Είπε κι άλλες πολλές ευχαριστήριες προσευχές στον Κύριο, κι έφυγε από την εκκλησία. Πήγε στο κελλί του και ήρεμος πια, αποκοιμήθηκε λιγάκι. Η καρδιά του ήταν γεμάτη χαρά πνευματική...

Από τότε άλλαξε. Τώρα περπατούσε με ζωντάνια και χάρη, χαμογελαστός κι ευδιάθετος πάντα. Με όλους τους ανθρώπους ήταν πρόσχαρος και γλυκομίλητος. Όσοι λοιπόν τον ήξεραν, αναρωτιόντουσαν απορημένοι:

-Τόσα χρόνια ήταν απλησίαστος. Βαρύς και σκυθρωπός. Πως έγινε τώρα έτσι χαρωπός κι εγκάρδιος; Μήπως είδε κανένα όραμα;....

Και οι άνθρωποι έκαναν, βέβαια, τις υποθέσεις τους. Ο Νήφων πάλι, κάθε φορά που αντίκρυζε εκείνη την εξαίσια μορφή του Κυρίου, άπλωνε τα χέρια, άνοιγε διάπλατα τα μάτια και προσευχόταν δοξολογικά:

-Εσύ είσαι ο Χριστός, ο μονογενής Υιός του Θεού, ο ένδοξος, ο πολυεύσπλαχνος, ο φιλόανθρωπος, η πηγή της ζωής, το ουράνιο μύρο.....

Ύστερα χλεύαζε το διάβολο:

-Που είν' εκείνος ο κακούργος, που έλεγε πως δεν υπάρχει Θεός; Ρεζίλι έγινε ο ανόητος, ο φλύαρος, ο βρωμερός, ο σκοτεινός και μισόκαλος! Μου φανερώθηκε ο Κύριός μου και μου έδωσε σημείο, όπως στον μακάριο Θωμά, όταν απίστησε. «Μεγαλύνει η ψυχή μου τον Κύριο και ηγαλλίασε το πνεύμά μου επί τω Θεώ τω σωτήρί μου»²⁰.

Με τέτοιους ύμνους δοξολογούσε και ευχαριστούσε ο μακάριος Νήφων το Θεό, που τον επισκέφθηκε μέσα σε άρρητη ευωδία.

18.Ψαλμ. 21:1.

*Σύμβολο της Πίστewος, άρθρα 1,2,8.

19.Πρβλ. Ιωήλ. 2:13. Ιωνά 4:2.

Πηγή: Ένας Ασκητής Επίσκοπος, Όσιος Νήφων Επίσκοπος Κωνσταντιανής, (σελ.54-62), Ιερά Μονή Παρακλήτου, Ωρωπος Αττικής 2004.

Αναδημοσίευση από: http://anavaseis.blogspot.gr/2013/11/blog-post_3803.html